

dóminn, yfirdómsmálflutningsmannanna Eggerts Claessen og Odds Gíslasonar, 15 kr. til hvors.

Dæmd iðgjöld greiðist innan 8 vikna eftir lögbirtingu dóms þessa og skal honum að öðru leyti fullnægt með laga-áðför.

Mánudaginn 11. marz 1918.

Nr. 82/1917.

Helgi Zoëga, Helgi Helgason
og Hannes Hafliðason fyrir
hönd hlutafélagsins »Borg«
gegn

Reinholdt Andersson.

D ó m u r :

Með leigusamningi, dags. 24. apríl 1911, leigði Reinholdt Andersson skraddarameistari í Reykjavík af umráðamanni húseignarinnar »Hotel Island« hér í bænum 3 herbergi í vesturhlið nefnds húss frá 1. okt. 1911 til 1. okt. 1916, er hann ætlaði að nota til verzlunar, en með því herbergi þessi höfðu áður verið notuð til íbúðar þurfti þar ýmsra breytinga við, svo hægt væri að nota þau til verzlunar. Átti stefndi að annast allar »innréttingar« sjálfur að undanteknum 2 stórum rúðum í glugga, sem snýr út að Aðalstræti og stækkun á einum glugga inn í portíð. Með framhaldssamningi, dags. 8. maí 1912, leigði stefndi ennfremur eitt herbergi inn að portinu í sambandi

við áður nefnd 3 herbergi. Leigurétt sinn samkvæmt samningi þessum seldi stefndi síðan kaupmanni Jensen-Bjerg með samþykki húseiganda.

Munir þeir, áhöld og »innréttingar«, sem stefndi lét setja í herbergin, voru þau er nú skal greina:

4 opnir hylluskápar (3 stærri og 1 minni) ætlaðir fyrir álnavöru, flíbbakassa, nærföt o. s. frv.

1 opinn hornhylluskápur ætlaður til sömu notkunar.

1 búðarborð.

1 horn-búðarborð (Vinkeldisk).

1 sníðavinnuborð (Tilskærerbord).

2 skraddaravinnuborð.

2 þvottaskálar (vaskur) og tilheyrandi skolpleiðsla út úr húsinu.

Hyllur yfir 4 gluggum.

21 meter járnör til gluggasýninga og 1 stativ fyrir föt o. fl.

Gasleiðsla öll í herbergjunum til ljósa.

Ofanritaðar innréttingar telur stefndi að hafi kostað 1415 kr. 59 a. Þegar stefndi flutti úr leiguherbergjunum, tók hann muni þessa og innréttingar ekki með sér, með því að hann treysti því, að hann gæti tekið þær þegar hann vildi.

Árið 1914 var Hotel Island selt á nauðungaruppboði samkvæmt kröfu Íslandsbanka og útlagt bankanum sem ófullnægðum veðhafa, og fékk hann uppboðsafsál fyrir eigninni 9 desember 1914, en hinn 29. s. m. seldi bankinn eignina áfrýjanda þess máls hlutafélaginu »Borg«.

Með því nú hvorki h/f. Borg eða núverandi leig-

andi búðarinnar, kaupmaður Jensen-Bjerg, hafa vilj- að greiða stefnda andvirði framannefndra muna eða afhenda þá, höfðaði stefndi mál þetta fyrir bæjarþingi Reykjavíkur gegn stjórnendum h/f. Borg, þeim Helga Zoëga kaupmanni, Helga Helgasyni verzlunar- manni og Hannesi Hafliðasyni, öllum til heimilis hér í bænum, svo og gegn kaupmanni Jensen-Bjerg og krafðist þess, að stjórnendur hlutafélagsins og Jensen-Bjerg yrðu dæmdir til þess in solidum að greiða framannefnda upphæð kr. 1415,59 með 6% ársvöxtum frá sáttakærudegi til greiðsludags eða til vara að þeir að viðlögðum dagsektum yrðu dæmdir til að skila sér framannefndum munum og að þeir yrðu dæmdir til að greiða honum málskostnað að skaðlausu.

Gagnvart Jensen-Bjerg var málið hafð með samkomulagi milli hans og stefnda, en gegn hluta- félaginu lauk málinu svo fyrir bæjarþinginu 9. ág. f. á. að áfrýjendurnir voru fyrir þess hönd dæmdir til að afhenda alla hina framan- töldu muni og til að greiða honum 40 kr. í máls- kostnað.

Þessum dómi hafa þeir Helgi Zoëga, Helgi Helga- son og Hannes Hafliðason fyrir hönd h/f. Borg skot- ið til yfirdómsins með stefnu útg. 21. sept. f. á. Hafa þeir undir rekstri málsins í héraði tjáð sig fúsa til þess að afhenda stefnda skraddaravinnuborð, sníða- vinnuborð og eitt stativ, en að öðru leyti hafa þeir hér fyrir réttinum krafist þess að verða algerlega sýknaðir af kröfum stefnda og að þeim verði dæmd-

ur málskostnaður fyrir báðum réttum eftir mati yfir-
dómsins.

Stefndi hefir hinsvegar krafist þess, að hinn áfrýj-
aði dómur verði staðfestur og að honum verði dæmd-
ur hæfilegur málskostnaður fyrir yfirdómi eftir mati
réttarins.

Sýknukröfu sína byggja áfrýjendur í fyrsta lagi
á því, að framannefndan leigusamning beri að skilja
svo, að húseigandi hafi es ipso orðið eigandi að inn-
réttingum þeim, er stefndi lét gera í herbergjunum.
Þetta verður þó eigi ráðið af leigusamningnum, með
því að í honum er ekkert sagt um það, að húseig-
andi skuli eignast umræddar innréttingar, og ekki
verður þetta heldur ráðið af lengd leigutímans eða
af leiguupphæðinni, svo sem áfrýjendur hafa og
haldið fram.

Þá halda áfrýjendur því fram, að þar sem um-
ræddar innréttingar að undanteknum þeim munum,
er hafa boðist til að afhenda, séu múr- og naglfast-
ar, hafi þeir orðið eigendur þeirra við afsal eignar-
eignarinnar frá Íslandsbanka, því að bankinn hafi
eignast húseignina með öllu múr- og naglföstu, en
með afsali bankans hafi hlutafélagið eignast allan
rétt hans til eignarinnar. Gagnvart þessu heldur
stefndi því fram, innréttingarnar hafi verið öldungis
óháðar veldi bankans, með því að þær hafi verið
gjörðar löngu eftir veðsetninguna til hans, og þó að
munirnir hafi verið negldir eða skrúfaðir við gólf
eða vegg, hafi þeir alls ekki innlimast húseigninni,
heldur hafi mátt taka þá burtu án röskunar á her-
bergjunum.

Eins og stefndi hefir tekið fram, fylgdu munir þeir og innréttingar, er ræðir um í máli þessu, ekki með upprunalega í veði Íslandsbanka, og þótt það sé framtekið í veðbréfi bankans, að veðrétturinn nái til eignarinnar með síðari endurbótum og viðaukum, getur þetta aðeins náð til þeirra endurbóta og viðauka, sem er eign húseiganda, en eigi til þeirra, er leigjendur eiga; þótt umræddir munir hafi verið skrifaðir eða negldir við loft, gólf eða vegg, er það engin sönnun þess að þeir hafi innlimast húseigninni, þvert á móti verður ekki annað séð af því, sem fyrir liggur, en að innréttingar þessar séu lauslegar og óvaranlegar og að þær verði teknar burtu án röskunar á herbergjunum frá því sem þau voru, er veðsetningin fór fram.

Að þessu athuguðu verður ekki álitid að umræddir munir hafi orðið eign húseiganda um leið og þeir voru settir í herbergin eða að þeir sem múr- og naglfastir hafi fylgt með í húseigninni eða verið útlagðir Íslandsbanka ásamt með veði hans eða að Íslandsbanki hafi samkvæmt uppboðsskilmálunum eignast þá, en frekari rétt en bankinn hafði gat áfrýjandi ekki öðlast.

Það verður því að fallast á, að áfrýjendurnir voru með hinum áfrýjanda dómi dæmdir til þess að afhenda stefnda umrædda muni í því ástandi sem þeir nú eru, og þar sem einnig má fallast á ákvæði dómsins um málskostnað, ber að staðfesta hann í öllum greinum. — Eftir þessum úrslitum verða áfrýjendur að greiða stefnda málskostnað fyrir yfirdómi er ákveðst 40 kr.

Því dæmist rétt vera:

Hinum áfrýjanda dómi skal óraskað. Áfrýjendurnir Helgi Zoëga, Helgi Helgason og Hannes Hafliðason fyrir hönd h/f. Borg greiði stefnda Reinholdt Andersson 40 kr. í málskostnað fyrir yfirdómi.

Dóminum ber að fullnægja áður 8 vikur séu liðnar frá löglegri birtingu hans að viðlagðri laga-aðför.

Mánudaginn 8. aprilmánaðar 1918.

Nr. 94/1917.

Borgarstjóri Reykjavíkur
fyrir hönd bæjarstjórnar
Reykjavíkur
gegn

Þórði Sveinssyni fyrir hönd
geðveikrahælisins á Kleppi.

D ó m u r :

Með bæjarþingsdómi Reykjavíkur uppkveðnum 26. apríl f. á. var Knud Zimsen borgarstjóri í Reykjavík fyrir hönd bæjarstjórnarinnar þar dæmdur til að greiða Þórði lækni Sveinssyni fyrir hönd geðveikrahælisins á Kleppi meðlag með sjúklingnum Jóhannesi Erlendssyni á geðveikrahælinu kr. 271,00 með 6% ársvöxtum frá stefnudegi til greiðsludags, en